

เทคนิคการสอนอ่านวรรณคดีเพื่อความเข้าใจ.....

แหล่งที่มา: <https://www.gotoknow.org/posts/419514>

การตั้งคำถามผู้เขียน (questioning the author) เป็นเทคนิคการสอนที่มุ่งเน้นการสร้าง ความเข้าใจ วรรณคดีด้วยการอภิปรายกลุ่ม หรือใช้กระบวนการทางสังคมของผู้เรียนเพื่อสร้าง ความเข้าใจสิ่งที่อ่าน วิธีการนี้ พัฒนาขึ้นจากการวิจัยของ McKeown, Beck และ Sandora (1996) หลักการของเทคนิคการสอนนี้คือ ครูใช้คำถาม เป็นเครื่องมือกระตุ้นความคิดและความสนใจของผู้เรียนเพื่อให้พิจารณาเหตุการณ์ ประเด็น หรือถ้อยคำที่ปรากฏ ในวรรณคดีอย่างพิถีพิถัน โดยจะใช้คำถามอย่างต่อเนื่องขณะที่ผู้เรียนอ่านวรรณคดี และมีช่วงเวลาสำหรับ ใช้คำถามเพื่อนำผู้เรียนให้อภิปรายร่วมกับเพื่อนในกลุ่มตามประสบการณ์ของตนเอง คำถามกระตุ้นในช่วงแรก

1. การคำเครื่องหมายหรือเน้นประเด็นสำคัญ (marking)
2. การย้อนกลับ (turning back) หมายถึงวิธีการสนทนาที่ครูจะย้อนกลับไปสู่ตัวบทวรรณคดีหรือเรื่อง ที่อ่าน เพื่อให้ให้นักเรียนได้ทบทวนประเด็นหรือพิจารณาเหตุการณ์อีกครั้ง ซึ่งในขั้นตอนนี้ครูสามารถที่จะให้ข้อมูล เพิ่มเติมแก่ผู้เรียนสำหรับการอภิปราย ในกรณีที่ผู้เรียนอาจเข้าใจผิด อภิปรายหลงประเด็นหรือยังเข้าใจไม่ ชัดเจน

3. การเปลี่ยนความหมายใหม่ (revoicing) เป็นเทคนิคการสนทนาที่ครูช่วยนักเรียนให้แสดงความคิด ออกมาอย่างชัดเจนหรือเข้าใจง่ายขึ้น ด้วยการช่วยอธิบายหรือขยายความคิดของนักเรียนที่พูดออกมาให้ กระชับชัดเจน

4. การแสดงเป็นแบบอย่าง (modeling) เทคนิคนี้จะใช้เมื่อผู้เรียนต้องอ่านเนื้อความตอนที่อาจจะ ดีความได้ยาก ครูจะต้องแสดงวิธีการคิด โดยกล่าวให้ผู้เรียนทราบว่า ตนเองมีวิธีการอย่างไรเมื่อพบกับข้อความ/ เหตุการณ์/หรือประเด็นในเรื่อง ซึ่งอาจจะไม่คุ้นเคยหรือตีความหมายได้หลายนัย

5. การอธิบายเพิ่มเติม (annotating) ที่จริงแล้วหมายถึงการทำบันทึกหมายเหตุ หรือการที่ครูบอก/ อธิบายข้อมูลที่นักเรียนอาจจะยังไม่ได้คิดถึงในขณะที่กำลังอภิปราย ซึ่งข้อมูลนั้นเป็นข้อมูลสำคัญที่จะทำให้เกิด ความเข้าใจเรื่อง โดยเฉพาะสารที่ผู้เขียนต้องการส่งผ่านมายังผู้อ่าน

6. การสรุปความ (recapping) หมายถึง การสนทนากับผู้เรียนเพื่อสรุปและเน้นย้ำประเด็นความคิดที่ ผู้เรียนในแต่ละกลุ่มเสนอมาอีกครั้ง

การสอนอ่านวรรณคดีเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจวรรณคดีนั้น ครูภาษาไทยจะต้องประกาศอิสรภาพในการสอน ของตนเอง จากพฤติกรรมการสอนที่เรียกว่า แบบแผนการสอนวรรณคดีแบบประเพณี อันประกอบด้วย “อ่านให้ ฟัง บอกให้จด แปลให้รู้ ท่องจนจำ” ไปสู่การใช้ทฤษฎีการสร้างความรู้สังคม (social constructivist) ที่เน้นให้ ผู้เรียน “อ่านกันเอง ตั้งคำถาม แปลตามความเข้าใจและใช้ประสบการณ์” โดยมีครูเป็นผู้เน้น ทบทวน ขยายความ เป็นแบบอย่าง เพิ่มข้อมูลและสรุปความอย่างใกล้ชิด หากดำเนินตามดังที่ว่านี้ การสอนวรรณคดีของครูภาษาไทย คนเก่าในยุคใหม่ ก็จะมีสีสันและ มีชีวิตชีวา และที่สุดแล้ว วรรณคดีจะไม่ใช่อะไรที่ตายไปแล้วมีความศักดิ์สิทธิ์ แต่ จะเป็นชีวิตที่ตื่นขึ้นมา “ทักทาย” วิญญาณของเราอีกครั้ง

เรียบเรียงโดย: นายชาญชัย กุศลคุ้ม ; ครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โรงเรียนสตรีสิริเกศ